

[Rytter.]

Sammen med Spørgsmaalet om de lukkede Døre hænger selvfølgelig ogsaa hele Spørgsmaalet om Pressen, dette, at man ogsaa vil begrænse Pressefriheden. Vi har tidligere haft Lejlighed til at tale om det Emne. Man udsætter sig efter min Mening her for en forfærdelig Fare — det er altsaa § 1017 a. Jeg er naturligvis ikke bange for første Stykke, hvor der er Tale om Hensynet til fremmede Magter; det er klart, at her kan man skønne, saa her er jeg ikke bange for at begrænse Pressens Frihed. Men saa staar der i andet Stykke:

„Paa lignende Maade kan undtagelsesvis i andre Sager offentlig Omtale forbydes, saafremt Undersøgelsen vedrører alvorlige Forbrydelser, og der er særlig Grund til at antage, at offentlig Omtale vilde være til Hinder for Sagens Oplysning.“

Her er vi atter ved et Punkt, hvor Politiet kan sætte kraftigt ind og sige: Der er Fare! Og hvordan i al Verden skal saa Dommeren, som paa det Tidspunkt ikke kender Sagen, kunne skønne, om dette er rigtigt? Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet maa dog ikke glemme, at ifølge det nye Retsplejebeskyttelsesprincip skal Dommeren ikke kende videre til Sagen, før den kommer til Domsforhandling, saa først stifter han rigtig Bekendtskab med den. Men her vil man altsaa bestemme, at Pressen kan udelukkes paa et meget tidligt Tidspunkt.

Man kan se paa Pressen paa forskellige Maade, men efter min Mening kan man kun se paa den paa een Maade, naar Talen er om Retsplejen, nemlig at her maa Politiet, her maa Domstolene, og her maa Pressen alle som een arbejde i samme Retning. Og jeg tror de gør det. Alle disse tre Kategorier er kun interesserede i, at vi kommer Forbryderne til Livs. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet og jeg ved, at Pressen ofte har været Politiet og Domstolene i høj Grad behjælpelig gennem Omtalen af en Sag; Folk læser om Sagen og kommer derved til at tænke paa et eller andet, som er af Betydning for Sagen, og saa melder de sig.

Det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at for kort Tid siden forelaa der et Tilfælde, hvor det løb koldt ned ad Ryggen paa os, som havde med Sagen at gøre, idet man i dette Tilfælde let kunde være kommet til at staa over for et Justismord. En Kone var blevet dræbt, og et Kærestepar havde besøgt hende umid-

delbart forinden. De to afgav uoverensstemmende Forklaringer, og man ansaa dem med Rette for at være dem, der havde forøvet Drabet. Sagen blev meget omtalt i Pressen, og en Dag var der en Mand, som sad paa en Restauration og sagde efter at have læst om denne Sag: Ja, men jeg sad jo ogsaa ved dette Bord for fjorten Dage siden, og da kom der en Mand hen til mig og fortalte: Jeg kommer lige fra at have slaet en Kone ihjel. Dette Spor blev undersøgt, man fik fat i noget, som efter videre Undersøgelser viste sig at føre til Maalet, og det anholdte Kærestepar kunde løslades. Jeg frygter for, at hvis denne Sag forinden var kommet for Nævninger, vilde de to være blevet dømt, fordi der var saa mange Beviser imod dem: de havde umiddelbart forinden været paa Gerningsstedet, det drejede sig kun om Minutter, og de afgav indbyrdes forskellige Forklaringer om, hvad Formaalet med Besøget havde været, og saa var der endelig en Omstændighed, jeg nær havde glemt at nævne, som vilde have faaet stor Betydning, nemlig den, at de begge indrømmede, at de for nogen Tid siden havde talt om at gøre det, som her var sket. Alt talte derfor imod dem. Men saa skete altsaa det andet. Hvor stor en Rolle Pressens Omtale her har spillet, er det umuligt at angive, men Faktum er, at Folk ved at læse om en saadan Sag kommer til at tænke sig om, og dette kan ofte være til stor Hjælp for Politiet. Jeg er klar over, at dette er et Eksempel; det kan ikke være afgørende, men det ærede Medlem maa ikke glemme, at det ogsaa kun er Eksempler, der kan anføres fra den modsatte Side.

Min Betragtning er altsaa den, at naar man har et godt Princip, nemlig Offentligheden, maa man ikke uden tvingende Grunde gaa bort fra det, og der foreligger efter vor Mening ingen tvingende Grunde her. Til Støtte for vor Opfattelse henviser vi ogsaa til, at alle demokratiske Lande har det samme Princip. Afgivelse fra Offentlighedsprincippet maa selvfølgelig kunne ske af Hensyn til den enkelte og af Hensyn til fremmede Magter, men at indføre Fravigelse i Tilfælde, hvor Domstolene ikke er i Stand til at skønne og ikke kan gribe kraftigt ind, vil være en stor Fejltagelse. Den Kontrolforanstaltning, som den offentlige Domsforhandling skulde være, falder bort, og der bliver kun tilbage, at selve Dommen skal være offentlig. Vi maa gaa imod de Begrænsninger, der her stilles Forslag om, baade Bestemmelserne om,